

BSO

BİLKENT SENFONİ
ORKESTRASI

Uzak Dünyalar Distant Worlds

Tito Ceccherini
şef conductor
Simone Lamsma
keman violin

Irina Nikotina
koncertmeister

14 Aralık December 2019
Cumartesi Saturday, 20.00
Bilkent Konser Salonu Concert Hall

Değerli Dinleyicilerimiz,

Gittikçe artan sayılarla yeni dinleyicilerimizin aramıza katılmasından mutluluk ve gurur duyuyoruz. İzleyicilerimizin beğenilerini içten alkışlarıyla sergilemeleri, bizler için paha biçilmez bir destek.

Konserlerimizde ses ve görüntü kaydı yapılmaktadır. Seslendirilen eserlerin bazıları birkaç bölümden oluşmaktadır. Eserin tümü bittikten sonra alkışlamanız bizlere kolaylık sağlayacaktır. Aynı nedenle konser esnasında cep telefonlarınızı tamamen kapatmanızı ve flaşla fotoğraf çekmemenizi rica ederiz.

Dear Listeners,

We are happy and proud to perform to a growing audience. The applause we receive from the audience is an invaluable expression of appreciation.

All our concerts are audio-visually recorded. Some of the works performed by the artists are composed of several parts. It would be highly convenient, if the listeners hold their applause until the end of the work. For the same reason, we kindly ask our listeners to turn off their cell phones and not to take any photographs with flash during the concert.

Program

A. Webern

Passacaglia, Op.1

M. Bruch

Keman Konçertosu No.1, Sol minör
Concerto for Violin No.1 in G minor

- I. Allegro moderato
- II. Adagio
- III. Finale: Allegro energico

ara interval

R. Strauss

Ölüm ve Değişim, Op.24 | Tod und Verklärung, Op.24

Zorunlu durumlarda program değişikliği yapılabilir.
Programs may be subject to changes due to reasons beyond our control.

Tito Ceccherini şef conductor

Modern repertuvarın beğenilen bir yorumcusu olan Tito Ceccherini, Bartók, Debussy, Ravel'den Schoenberg, Webern, Ligeti'ye kadar 20. yüzyılın klasik yapıtlarını seslendiriyor. Şefin yine 20. yüzyılın erken dönemlerine olan tutkusunu gösteren opera repertuarı da (*Mavi Sakalın Şatosu*, *From the house of the dead*, *Il Prigioniero*, *The Rake's Progress*), İtalyan melodraması alanındaki derin bilgisini ve biçimsel özelliklerle modern duyarlılığı bir araya getirmeyi başardığı *bel canto* türüne olan özel ilgisini gözler önüne seriyor. Ceccherini, aynı zamanda Mozart'ın operalarına getirdiği yorumlar ve yeni yapıtlar yaratmadaki becerisiyle övgü topluyor.

Ceccherini, Fransız Radyo Filarmoni, Milano'daki Filarmonica della Scala, Giuseppe Verdi Orkestrası, BBC Senfoni ve Londra Filarmoni, Cologne'da WDR Sinfonieorchester, Hollanda Radyo Filarmoni, Frankfurt HR-Sinfonieorchester, Stuttgart SWR, Alman Radyo Filarmoni, Tokyo Filarmoni, Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI, Maggio Musicale Fiorentino Orchestra, Venedik'teki Teatro La Fenice Orkestrası, Lugano'da OSI, Seville'de Real Orquesta Sinfonica, Orchestre National de Bordeaux, Orchestre de Chambre de Genève'in bulunduğu orkestraların yanı sıra Ensemble InterContemporain, Klangforum Wien, Ensemble Modern, Contrechamps gibi pek çok topluluğu yönetti.

2012 yılında *Pollini Perspectives* serisi kapsamında Lucerne Festivalinde Klangforum Wien ve Neue Vocalsolisten'i yönetti. Proje daha sonra Tokyo (Suntory Hall), Paris (Salle Pleyel), Berlin (Philharmonie) ve Milano'da (Teatro alla Scala) sahnelendi. Aynı yıl Avusturya'da yeni Festspielhaus in Erl'in açılışında Bartók'un *Mavi Sakalın Şatosu* operası ile büyük beğeni topladı.

Paris'teki Festival d'Automne'un düzenli konuk sanatçısı olan Tito Ceccherini, Paris'te Opéra National, Bolshoi Theatre, Théâtre du Capitole de Toulouse, Frankfurt Operası, Zürih Opernhaus, Paris'te Philharmonie, Grand Théâtre de Genève, Venedik'te Teatro La Fenice, Napoli'de Teatro San Carlo, Buenos Aires'te Teatro Colón, Nationaltheater Mannheim'da sahneye çıktı.

Tito Ceccherini, Sony, Kairos, Col legno, Stradivarius etiketleriyle çıkan kayıtlarıyla Choc de Monde de la Musique, Diapason d'Or ve Midem Klasik Müzik Ödülleri gibi pek çok ödüle değer görüldü.

An acclaimed interpreter of the modern repertoire, he has delved into the classic works of the 20th century: from Bartók, Debussy and Ravel to Schoenberg, Webern, and Ligeti. His operatic repertoire that also shows his penchant for the early 20th-century (*Bluebeard's Castle*, *From the house of the dead*, *Il Prigioniero*, *The Rake's Progress*), also testifies a deep knowledge of the Italian melodrama and a special attention to *belcanto*, where he has proven to be able to reconcile stylistic properties and modern sensibility. He is also appreciated in the interpretation of Mozart's operas, and for his talent in creating new works.

He conducts major orchestras including the Orchestre Philharmonique de Radio France, Filarmonica della Scala in Milan, BBC Symphony and Philharmonia Orchestra of London, WDR Sinfonieorchester in Cologne, Netherlands Radio Philharmonic, HR-Sinfonieorchester Frankfurt, SWR Stuttgart, Deutsche Radio Philharmonie, Tokyo Philharmonic, Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI, Maggio Musicale Fiorentino Orchestra, Teatro La Fenice Orchestra in Venice, Orchestra di Milano Giuseppe Verdi, OSI in Lugano, Real Orquesta Sinfonica of Seville, Orchestre National de Bordeaux, Orchestre de Chambre de Genève, and celebrated ensembles such as Ensemble InterContemporain, Klangforum Wien, Ensemble Modern, Contrechamps, among many others.

In August 2012, he made his début at the Lucerne Festival in the *Pollini Perspectives* cycle, with Klangforum Wien and the Neue Vocalsolisten, a project later presented in Tokyo (Suntory Hall), Paris (Salle Pleyel), Berlin (Philharmonie) and Milan (Teatro alla Scala). Also in 2012, he opened the new Festspielhaus in Erl (Austria), with a highly-praised performance of Bartók's *Duke Bluebeard's Castle*.

Regular guest of the Festival d'Automne in Paris, he has been acclaimed in theatres such as the Opéra National in Paris, Bolshoi Theatre, Théâtre du Capitole de Toulouse, Frankfurt Opera, Opernhaus Zurich, Philharmonie of Paris, Grand Théâtre de Genève, Teatro La Fenice in Venice, Teatro San Carlo in Naples, Teatro Colón in Buenos Aires, Nationaltheater Mannheim, Opéra de Rennes, among others.

Tito Ceccherini's recordings (Sony, Kairos, Col legno, Stradivarius, etc.) have been awarded with Choc de Monde de la Musique, Diapason d'Or and Midem Classical Awards.

Simone Lamsma keman violin

Simone Lamsma, Jaap van Zweden yönetiminde New York Filarmoniyle ve Chicago Senfoniyle, *Chicago Tribune*'da "yakıcı güzellikte" olarak nitelenen konserinin yanı sıra, Cleveland Orkestrası, BBC Filarmoni, Seul Filarmoni, Rotterdam Filarmoni, San Francisco Senfoni, Hong Kong Filarmoni, Varşova Filarmoni ve Dallas Senfoni Orkestrası ile verdiği konserler yer alıyor. Lamsma ayrıca Royal Stockholm Filarmoni, Sidney Senfoni, Ulusal Senfoni Orkestrası, Milwaukee Senfoni, Detroit Senfoni, MDR Sinfonie Orchester Leipzig, Pittsburgh Senfoni, Oslo Filarmoni, İzlanda Senfoni, Hessischer Rundfunk Orchester, Royal Concertgebouw, Finlandiya Radyo Senfoni, Les Siécles ve Fransız Radyo Filarmoni Orkestrasıyla sahneye çıktı.

Jaap van Zweden ile yakın işbirliğinin yanı sıra, Vladimir Jurowski, François-Xavier Roth, Omer Meir-Wellber, Edward Gardner, Mark Wigglesworth, Kent Nagano, Sir Neville Marriner, Sir Mark Elder, Yannick Nézet-Séguin, Jukka-Pekka Saraste, James Gaffigan, Sir Andrew Davis, Robert Trevino, Andr s Orozco-Estrada, Jişı Bělohlávek, Carlos Kalmar, Kirill Karabits, Stéphane Den ve, Hannu Lintu, Yan Pascal Tortelier, Fabien Gabel, ve Andris Poga gibi pek çok  nl  Őefle alıŐtı.

Simone Lamsma, 2017 yılında Challenge Classics etiketiyle ıkardıŐı son albümde James Gaffigan ve Reinbert de Leeuw yönetimindeki Hollanda Radyo Filarmoni ile Shostakovich'in Birinci Keman Konçertosu ile Gubaidulina'nın *In Tempus praesens* yapıtını seslendirdi. Lamsma, uluslararası pek çok ödülün yanı sıra, 2010'da Felemenk Tiyatro ve Konser Salonları BirliŐi tarafından verilen ulusal VSCD Klasik Müzik  d llerinde "Yeni KuŐak Müzisyenler" kategorisinde ödül aldı.

Lamsma, keman almaya beŐ yaŐında baŐladı. On bir yaŐında Yehudi Menuhin School'da Prof. Hu Khun ile çalıŐmaya baŐladı. On dört yaŐında Kuzey Hollanda Orkestrasıyla Paganini'nin Birinci Keman Konertosunu seslendirdi. alıŐmalarına Londra'daki Royal Academy of Music'de Prof. Hu Khun ve Prof. Maurice Hasson ile devam etti, on dokuz yaŐında birincilikle mezun oldu. 2019'da Londra Royal Academy of Music tarafından Akademi  yesi ilan edildi.

Simone Lamsma, bir hayırsever tarafından kendisine ödünç verilen "Mlynarski" Stradivarius (1718) alıyor.

With an extensive repertoire of over 60 Violin Concertos, Simone Lamsma's recent seasons have seen her perform with many of the world's leading orchestras.

Other significant debuts included the Royal Stockholm Philharmonic, Sydney Symphony, National Symphony Orchestra, Milwaukee Symphony, Detroit Symphony, MDR Sinfonie Orchester Leipzig, Pittsburgh Symphony, Oslo Philharmonic, Iceland Symphony, Hessischer Rundfunk Orchester, Royal Concertgebouw, Finnish Radio Symphony, Les Siècles, and Orchestre Philharmonique de Radio France.

Notable recent highlights include her debut with the New York Philharmonic under Jaap van Zweden, and with the Chicago Symphony, described by the *Chicago Tribune* as "piercingly beautiful", as well as return invitations to the Cleveland Orchestra, BBC Philharmonic, Seoul Philharmonic, Rotterdam Philharmonic, San Francisco Symphony, Hong Kong Philharmonic, Warsaw Philharmonic and Dallas Symphony Orchestra. Other significant debuts included the Royal Stockholm Philharmonic, Sydney Symphony, National Symphony Orchestra, Milwaukee Symphony, Detroit Symphony, MDR Sinfonie Orchester Leipzig, Pittsburgh Symphony, Oslo Philharmonic, Iceland Symphony, Hessischer Rundfunk Orchester, Royal Concertgebouw, Finnish Radio Symphony, Les Siècles, and Orchestre Philharmonique de Radio France.

Besides her close collaboration with Jaap van Zweden, Simone Lamsma has worked with many other eminent conductors including Vladimir Jurowski, François-Xavier Roth, Omer Meir-Wellber, Edward Gardner, Mark Wigglesworth, Kent Nagano, Sir Neville Marriner, Sir Mark Elder, Yannick Nézet-Séguin, Jukka-Pekka Saraste, James Gaffigan, Sir Andrew Davis, Robert Trevino, Andrés Orozco-Estrada, Jiří Bělohlávek, Carlos Kalmar, Kirill Karabits, Stéphane Denève, Hannu Lintu, Yan Pascal Tortelier, Fabien Gabel, and Andris Poga.

In 2017 Simone Lamsma's most recent recording featuring Shostakovich's first violin concerto and Gubaidulina's *In Tempus praesens* with the Netherlands Radio Philharmonic under James Gaffigan and Reinbert de Leeuw was released on Challenge Classics. In addition to her many international prizes and distinctions, Simone Lamsma was awarded the national Dutch VSCD Classical Music Prize in the category "New Generation Musicians" in 2010, awarded by the

Association of Dutch Theatres and Concert Halls to artists that have made remarkable and valuable contributions to the Dutch classical music scene.

Simone Lamsma began studying the violin at the age of five and moved to the UK aged eleven to study at the Yehudi Menuhin School with Prof. Hu Kun. At the age of fourteen, Simone made her professional solo debut with the North Netherlands Orchestra performing Paganini's First Violin Concerto, her debut highly praised by the press. She continued her studies at the Royal Academy of Music in London with Prof. Hu Kun and Prof. Maurice Hasson, where she graduated aged 19 with first class honours and several prestigious awards. In 2019, she was made Fellow of the Royal Academy of Music in London, an honour limited to 300 former Academy students, and awarded to those musicians who have distinguished themselves within the profession.

Simone Lamsma plays the "Mlynarski" Stradivarius (1718), on generous loan to her by an anonymous benefactor.

Anton WEBERN (1883-1945)

Passacaglia, Op. 1

Anton Webern, Arnold Schoenberg'in Alban Berg ile birlikte en tanınmış öğrencilerinden biridir. Bu üç bestecinin müzikleri yirminci yüzyılın ilk yarısında ortaya attıkları kavramlarla modern müziğe yön vermiştir ve II. Viyana Okulu olarak bilinir. Ancak Webern'in bu okul içerisinde ayrı yeri olduğu söylenebilir. Bu ayrıcalık İkinci Dünya Savaşı sonrasında meydana gelen oluşumlarda Schoenberg'e klasikçilik ve romantizmden kopamadığı suçlamalarının yöneltmesi, buna karşın, Webern'in müziğinin rehber olarak görülmesi durumuyla ilişkilidir. Webern, derin bir bağlılıkla takipçisi olduğu hocası Schoenberg'in 1920'li yıllarda kavramsallaştırdığı dizisellik metodunu benimsemiş ancak Schoenberg gibi bu yöntemi klasik biçim ve romantik figüratif öğelerle bütünleştirmek yerine, dizilerin kendine ait ses dünyalarına odaklanan bir anlayışa yönelmiştir.

Webern 1904-1908 yıllarında Schoenberg'in öğrencisi oldu. Schoenberg 1908'de bir yandan özel yaşantısında büyük çalkantılar yaşıyor, diğer yandan da ikinci yaylı dördlüsü gibi atonalitenin ilk büyük eserlerini yazıyordu.

25 yaşındaki Webern ise bu yenilikleri kavramaya çalışıyor ve ilk eserlerini ortaya koyuyordu. Schoenberg ve öğrencilerine karşı gruplar da vardı ve düzenledikleri bazı konserler protestolar yüzünden yarıda kesilmişti.

Webern, Op.1 numarasını verdiği, *Passacaglia*'yı bu dönemde yazmıştı. Genç bestecinin bu eseri bazı açılardan içinde olduğu avangart ortamı yansıtırken bazı açılardan bu yaklaşımdan uzaktır. Eserin yenilikçi yönü armonik dilinin tonalitenin sınırlarını zorlaması, bu doğrultuda figürasyonun radikal kromatizme sahip olmasıdır. Ancak yapıt stil olarak eski biçimleri kullanır. *Passacaglia* barok dönemde sıklıkla kullanılan, bir bas yürüyüşünün sürekli olarak tekrarlanması ile oluşturulan bir formdur. Bu tekrarlanan yapı üzerinde ezgisel çeşitlemeler yapılır. Webern daha sonraki dönemlerinde yazdığı dizisel eserlerde, bildik ezgi akışını parçalayarak dizinin kendisine odaklanan ses dünyaları yaratmış, böylelikle günümüzde de geçerli bestecilik anlayışlarının öncüsü olmuştur.

Anton Webern is Arnold Schoenberg's along with Alban Berg, the best-known pupil. Through the concepts they put forward in the latter half of the twentieth century, the musical pieces of these three composers, known as the Second Viennese School, guided modern music. However, Webern had a distinct place in this school. This distinction can be attributed to the fact that in the associations that appeared in the aftermath of World War II although Schoenberg was blamed for being unable to make a break with classicism and romanticism, Webern's music was seen as a guide. Webern adopted the serialism method conceptualized in the 1920s by his teacher Schoenberg, whom he followed with deep devotion, but, instead of integrating this method with the classical form and romantic figurative elements like his teacher, he embraced an understanding concentrating on the sound worlds of the series.

In 1904, Webern started studying with Schoenberg. He stood by his teacher from this date on, witnessing the emergence of the concept of atonality after 1908, and serialism after 1920. It was in 1908 that Webern's regular composition classes with Schoenberg, which had lasted for four years, ended. During the same year, as Schoenberg was struggling with major issues in his personal life, he was also writing the first great works of atonality such as his second string quartet. Webern, who was 25 then, was

trying to comprehend these innovations and producing his preliminary works. There were also groups against Schoenberg and his students, and some of their concerts were cut short because of protests.

Passacaglia, which Webern called his Opus 1, was written in the said period. The piece reflects the avant-garde medium of the young composer in some ways, while it breaks from this approach in others. The innovative aspect of the work is its harmonic language stretching the limits of tonality, and its corresponding figuration marked with radical chromaticism. However, the work uses old forms. *Passacaglia* is a form used commonly in the baroque period and consisting of the constant repetition of a bass line. Melodic variations are built on this repeating structure. In his serial works written in his later years, Webern created sound worlds focusing on the series themselves by disrupting the familiar melodic flow, and thus pioneered the composition understandings which are still current.

Max BRUCH (1838-1920)

Keman Konçertosu No.1, Sol minör, Op.26
Concerto for Violin No.1 in G minor, Op.26

Max Bruch, 19. yüzyılın ikinci yarısı ve yirminci yüzyılın ilk çeyreğinde aktif olmuş önemli bir Alman bestecidir. Romantik dönemin klasik biçim ve türlerle ilişkisini sağlam tutan Schumann ve Mendelsohn gibi bestecilere yakın, dil ve felsefeyi merkeze alan Liszt – Wagner okuluna uzak bir estetik anlayış benimsemiştir. Benzer bir konuma sahip olan Brahms'ın gölgesi altında kaldığı düşünülür. Pek çok farklı alanda eserler vermiş olmasına rağmen günümüzde genellikle 1868 yılında yazdığı ilk keman konçertosu ile hatırlanır.

Eser sunduğu temaların, ezgisel zenginliğine ve duygusal etkinliğine odaklıdır. Birinci bölüm kemanın ve orkestranın birbirini tamamlayan diyalogları üzerine kurulmuştur. Sol minörün fırtınalı ve kederli havasının altını çizen ana tema ile daha parlak, sakin tonlara sahip ikincil temanın yarattığı zıtlık bir sonat formunun temel prensiplerine sadık kalınarak şekillendirilmiştir. İkinci bölüm oldukça lirik özelliklere sahip üç ayrı temadan oluşur. Final bölümü Bruch'un folk müziğe olan derin ilgisini yansıtır. Canlı, coşkulu bir Macar dansı teması üzerine yapılandırılmıştır. Sol majör tonundaki bu bölüm bir zafer havasıyla sona erer.

Konçertonun ilk seslendirmesi 7 Ocak 1868 yılında Bremen'de gerçekleştirilmiş, solist olarak dönemin ünlü virtüözü Joseph Joachim görev almıştır.

Max Bruch is a leading German composer who was active in the latter half of the 19th century and the first quarter of the 20th century. He took an esthetic approach that was close to that of Romantic period composers like Schumann and Mendelsohn who had a strong relationship with the classical forms and styles, but far from the school of Liszt and Wagner who placed language and philosophy at the center. He is believed to be dimmed by Brahms who had adopted a similar position. Although he produced many works in a number of fields, at present, he is remembered for his first violin concerto written in 1868.

The work is focused on the harmonic richness and emotional effect of its themes. The first movement is built on the complementary dialogues of the violin and orchestra. The contrast between the main theme highlighting the stormy and gloomy atmosphere of the G minor and the secondary theme with its brighter and calm tones is shaped according to the fundamental principles of the sonata form. The second movement is composed of three different themes of highly lyrical quality. The final movement is a reflection of Bruch's deep interest in folk music. It is based on a lively, rapturous Hungarian folk dance theme. The movement in G major ends in a victorious mood.

The concerto was premiered on January 7, 1868 in Bremen and featured the famous virtuoso of the time, Joseph Joachim, as the soloist.

Richard STRAUSS (1864-1949)

Ölüm ve Değişim | Tod und Verklärung, Op.24

Richard Strauss, 1885 yılında efsanevi şef Hans von Blöw'ün asistanı olarak Meiningen'de göreve başlamıştır. Burada Blöw'ün yakın dostu ve Liszt-Wagner ilericiliğinin önde gelen savunucusu Alexander Ritter ile tanışmış ve onunla yakın bir ilişkiye girmiştir. Kendisinin de ifade ettiği gibi Ritter'in aracılığı ile Wagner ve Liszt'in müziğini kavramış, Schopenhauer felsefesi ile derinden ilgilenmiştir. Sonuçta Meiningen dönemi öncesi üzerinde

çalıştığı senfoni, konçerto, yaylı dördül, sonat gibi türleri bir kenara bırakarak, Liszt'in senfonik şiir anlayışının bir sonraki aşaması olarak görülebilecek Ses Şiiri (*tone Poem*) türü üzerinde yoğunlaşmıştır. Bu türün sahne türlerindeki yansımaları olarak *Salome* ve *Elektra* operalarını yazmış ve bu eserlerin kazandığı başarı sonucunda Avrupa'nın ilerici bestecilerinin lideri konumuna yükselmiştir.

Ses şiirleri, senfonik şiirler gibi tek bölümden oluşur ve belirli bir nedensellik çizgisini takip eden anlatısallığa sahiptir. Bestecinin bu türdeki ilk önemli eserlerinden olan *Ölüm ve Değişim*, ölüm döşeğindeki bir insanın yaşamını son kez gözden geçirmesini konu alır. Söz konusu nedensellik eserin baştan sona tek bir fikir merkezinde yapılandırılması ile sağlanır. Bu eserde bu ana fikir ölümü temsil eden motiftir; baştan sona dönüşerek karakterin yaşamının farklı dönemlerine ait anımsamaları ile özdeşleşir.

Richard Strauss started working as an assistant to the legendary conductor Hans von Blöw in 1885 in Meiningen. In this period, he met and soon established a close association with Alexander Ritter, a close friend of Blöw's and the leading supporter of Liszt-Wagner progressiveness. As he himself stated, through Ritter, Strauss understood Wagner's and Liszt's music and developed deep interest in Schopenhauer's philosophy. Consequently, leaving genres like symphony, concerto, string quartet, and sonata, which he used to work on before he came to Meiningen aside, Strauss concentrated on the Tone Poem, which can be described as the later stage of Liszt's symphonic poem. He wrote *Salome* and *Elektra* operas, which can be considered the reflections of this genre in stage works.

Like symphonic poems, tone poems consist of a single part and have a narrative that follows a certain idea of causality. One of the first significant works of the composer in this genre is *Death and Transfiguration*, which tells how a man who lies dying mulls over his life for one last time. The causality mentioned above is maintained by building the entire work around a single idea. In this particular work, the main idea is the motif representing death; it is transformed throughout the work and these transformations are associated with the character's memories of different periods of his life.

Dr. Onur Türkmen

Bilkent Senfoni Orkestrası

Bilkent Symphony Orchestra

1. Keman | 1st Violin

Irina Nikotina *konzertmeister yrd. | asst.*
Bahar Kutay
Suzana Bezhani
Refik Zamanalıoğlu
Adilhoca Aziz
Vseslava Öztürk
Süreyya Defne
Davut Aliyev
Elena Postnova
Emel Özer *
İlayda Etem *

2. Keman | 2nd Violin

Feruz Abdullayeva *grup şefi | principal*
Eren Kuştan *grup şefi yrd. | principal asst.*
Elena Rihs
Marina Agapova
Adelya Ateşoğlu
Nil Cetiz
İskender Okeev
Nazik Rahmedova
Sabina Alikperova

Viyola | Viola

Cavid Cafer *grup şefi | principal*
Yukiyo Hirano *grup şefi yrd. | principal asst.*
Sema Hakioglu
Uluşbek Rihs
Ece Akyol
Svetlana Simolin
Elif Kuştan
Emre Coşkun Akman
Elena Gnezdilova
İrşad Mehmet

Viyolonsel | Violoncello

Hayreddin Hoca *grup şefi | principal*
Serdar Rasul
Artur Rahmatulla
Adil Babacan
Yiğit Ülgen
Verda Çavuşoğlu
Salim Gayıblı

Kontrbas | Double Bass

Sergey Margulis *grup şefi | principal*
Dritan Gani
Zurab Tsitsuashvili
Burak Noyan
Şalva Gağua

Flüt | Flute

Albena Sezer *grup şefi | principal*
Zita Zempleni
Ebru Aykal

Obua | Oboe

Ulaş Yurtoğlu *
Violetta Lupu
Viktoriya Tokdemir

Klarnet | Clarinet

Nusret İspir *grup şefi | principal*
Selen Özyıldırım
Leonid Volkov

Fagot | Bassoon

Ozan Evruk *grup şefi | principal*
Zeynep Bilgesu Bozkaplan
Sefa Erşahin *

Korno | Horn

Mustafa Kaplan *grup şefi | principal*
Hasan Erim Hacat
Altuğ Tekin *
Paul Bivol *
Derya Nur Alan *

Trompet | Trumpet

Julian Lupu *grup şefi | principal*
Krasimir Konyarov
Onurcan Çağatay

Trombon | Trombone

Cem Güngör *grup şefi | principal*
Mehmet Ali Baydar
Aleksy Medvedev

Tuba

Noriyoshi Murakami

Vurmalı Çalgılar | Percussion

Aydın Mecid *grup şefi | principal*
Alper Özgüzel *
Çetin Özen

Arp | Harp

Sibel Efendiev *
Ece Yavaş *

* Misafir Sanatçı | Guest Artist

Bilkent Üniversitesi